

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/99/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209208211
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1209208211.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: G. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom K. XX, R., zastúpený: JUDr. Mgr. Marián Kropaj, PhD., advokát, so sídlom Mudroňova 51, Piešťany, IČO: 42 291 593, proti žalovanému: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., so sídlom Dúbravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, zastúpený: GARAJ & Partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Jozefská 3, Bratislava, IČO: 35 951 125, o náhradu mzdy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 01. marca 2022 č. k. 18C 118/2009-493 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **potvrdzuje**.

Odvolanie žalobcu proti vyhovujúcej časti napadnutého rozsudku **odmieta**.

V napadnutej časti o nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 55,08 % rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu v tomto rozsahu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.376,97 eur do troch dní od jeho právoplatnosti titulom náhrady mzdy, vo zvyšku do žalovanej sumy 64.951,49 eur žalobu zamietol a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 55,08%.

2. Vychádzal z toho, že v predmetnej veci sa žalobca voči žalovanému pôvodne domáhal určenia, že skončenie jeho pracovného pomeru u žalovaného je neplatné a jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Súčasne žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu náhradu mzdy od 03.02.2009 až do opätovného umožnenia v pokračovaní v práci, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Následne žalobca zmenil žalobu v časti o náhradu mzdy tak, že sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu mzdy za obdobie od apríla 2009 do novembra 2009 a ďalej povinnosť zaplatiť mu rozdiel v dosahovanom príjme v spoločnosti K. R. E.. A.. O.. a u žalovaného od novembra 2009 až do právoplatného skončenia veci, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zmenu žaloby súd prvej inštancie pripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 02.02.2011. Následným písomným podaním žalobca opätovne zmenil žalobcu v časti o náhradu mzdy, keď sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu mzdy vo výške 2.985,375 eur za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 a ďalej náhradu mzdy mesačne vo výške 392,82 eur od mesiaca november 2009 do právoplatného skončenia konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zmenu žaloby súd prvej inštancie pripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 04.05.2011.

3. Medzitýmnym rozsudkom zo dňa 04.05.2011 č. k. 18C/118/2009-193 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.11.2013 č. k. 9Co/36/2012-219, oba právoplatné dňa 14.01.2014, súd prvej inštancie určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. Dovolanie žalovaného najvyšší súd uznesením zo dňa 13.04.2016 sp. zn. 5Cdo/183/2014 odmietol pre procesnú neprípustnosť. Ďalším písomným podaním žalobca opätovne zmenil žalobu v časti o náhradu mzdy, keď sa domáhal voči žalovanému zaplata náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 64.951,49 eur za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zmenu žaloby odôvodnil tým, že žalovaný sa na neho obrátil výzvou k nástupu do práce zo dňa 17.05.2016. Žalobca na predmetnú výzvu reagoval oznámením o objektívnej nemožnosti nastúpiť do práce z dôvodu, že má uzatvorenú platnú pracovnú zmluvu s iným zamestnávateľom. Pri výpočte výšky náhrady mzdy žalobca vychádzal z priemerného mesačného zárobku v rozhodujúcom období vo výške 759,24 eur, t. j. vo výške, v ktorej ho vypočítal odbor ľudských zdrojov žalovaného. Žalobca bol toho názoru, že v jeho prípade sú dané skutočnosti odôvodňujúce priznanie náhrady mzdy až do doby, keď mu žalovaný umožnil pokračovať vo výkone práce, t. j. do 17.05.2016. Poukazoval na to, že si počas trvania pracovného pomeru riadne plnil všetky svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru a v súlade s pracovnou disciplínou žalovaného. Zo strany žalovaného neboli počas trvania pracovného pomeru vznesené žiadne výhrady. K výkonu svojej práce počas trvania pracovného pomeru pristupoval vždy riadne a zodpovedne, správal sa slušne, v súlade so zásadami, povinnosťami a právami vyplývajúcimi mu z príslušných právnych predpisov, ako aj v súlade s oprávnenými záujmami žalovaného. Napriek tomu s ním žalovaný neplatne skončil pracovný pomer na základe vykonštruovaného (nezákonného) dôvodu. Lekárske posudky boli opakovane účelovo menené v prospech žalovaného. Žalovaný mu ani neponúkol žiadne iné voľné pracovné miesto, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase pred podaním výpovede žalovaný mal v organizačnej zložke osem voľných pracovných miest, vrátane miesta automechanika, čo bolo pre žalobcu vhodné (vzhľadom na jeho zdravotný stav), a to aj podľa stanoviska U., E..A..O. zo dňa 12.01.2009. Žalobca trval na ďalšom zamestnaní, o čom upovedomil žalobcu listom zo dňa 30.03.2009 a listom zo dňa 24.04.2009 žalobca vyzval žalovaného na mimosúdne urovnanie vzniknutej situácie. Priznanie nároku na náhradu mzdy aj za obdobie po uplynutí 12 mesiacov od neplatného skončenia pracovného pomeru žalobca odôvodnil aj nasledovnými skutočnosťami:

- Žalobca nie je fluktuant. U terajšieho zamestnávateľa pracoval nepretržite od 18.11.2009, pričom až do zdravotných problémov so srdcom v roku 2018 nebol ani raz práceneschopný.
- Žalobca sa po 01.04.2009 riadne zaevidoval na úrade práce a aktívne si hľadal zamestnanie.
- Žalobcovi sa síce podarilo od 18.11.2009 zamestnať, ale zďaleka nedosahoval príjem, ktorý dosahoval u žalovaného po takmer štyroch rokoch a troch mesiacoch práce. Základná mesačná mzda bola 400 eur a pohyblivá zložka mzdy do 100 eur v závislosti od plnenia cieľov. S účinnosťou od 31.03.2010 bola jeho základná mesačná mzda 480 eur a pohyblivá zložka do 120 eur v závislosti od plnenia cieľov. Mzda sa mu zvyšovala až postupne, a to na základe výsledkov jeho práce. Zvýšenie platu si musel vydrieť. Vo veku XX rokov bol nezákonne prepustený zo zamestnania a donútený hľadať si novú prácu a začínať u nového zamestnávateľa s informáciou, že sa súdi s bývalým zamestnávateľom - žalovaným, čo ho značne znevýhodnilo. V jeho veku už bolo podstatne ťažšie hľadať si novú prácu. Nepochybne sa poškodenie zo strany žalovaného dotkne aj výšky jeho dôchodku, ktorý začne čoskoro poberať. Žalobcov dôchodok sa bude vypočítavať z rokov, kde bol vďaka žalovanému poškodený. Bol nútený zobrať prácu s nízkym príjmom, pretože mal problém zamestnať sa (na každom pohovore informoval o súdnom spore s bývalým zamestnávateľom, čo ho veľmi poškodilo).
- Na to, aby žalobcu zobrali pracovať do spoločnosti K., si musel dať spraviť na vlastné náklady kartu vodiča, ktorá stála 70,70 eur, a psychotesty, ktoré stáli 1.807,60 Sk, t. j. 60,- eur. Bez platných psychotestov a karty vodiča by nebol žalobca do spoločnosti K. prijatý.
- Žalobca bol poistený v N. D., pričom žalovaný zamestnancom mesačne prispieval určitou sumou. Žalobca si platil 16,60 eur a žalovaný 23,24 eur. Ak by bol žalobca naďalej pracoval u žalovaného, tak by jeho poistenie pokračovalo. Tým, že sa žalobcovi pracovný pomer neplatne skončil a nemohol ďalej pracovať, nemohol si ani dovoliť platiť dané poistenie a prišiel aj o daný príspevok od žalovaného.
- Žalobca a jeho rodina utrpela okrem materiálnej ujmy (rodina sa dostala do ťažkých sociálnych pomerov stratou práce) aj psychickú ujmu. Tá sa prejavila na zhoršení zdravotného stavu manželky žalobcu.
- Žalobcova manželka poberala invalidný dôchodok vo výške 183,40 eur do 12.11.2010, od 13.11.2010 začala poberať starobný dôchodok vo výške 308,70 eur.
- Zdravotný stav žalobcovej manželky počas žalobcovej nútenej nezamestnanosti: v čase od 03.07.2009 do 24.07.2009 bola hospitalizovaná v U. D.. Má D. W., D. K., v tom čase bola po operácii A..
- Žalovaný bol žalobcom opakovane neúspešne vyzývaný, aby sa pokúsili spor vyriešiť.

- Spoločnosť U., E.A.O. sa písomne ospravedlnila žalobcovi za mylné údaje z lekárskeho posudku.
- „Naťahovanie sporu“ zo strany žalovaného spôsobilo žalobcovi ďalšiu škodu. Navyše v pracovnom práve je podľa žalobcu problematické žiadať úrok z omeškania z náhrady mzdy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol žalobca toho názoru, že v jeho prípade sú dané dôvody na priznanie náhrady mzdy za obdobie až do umožnenia pokračovať vo výkone práce, t. j. do 17.05.2016. Žalobca preto žiadal, aby mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu mzdy za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016 v celkovej výške 64.951,75 eur. Zmenu žaloby súd prvej inštancie pripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 24.09.2018.

4. Žalovaný v rámci procesnej obrany žiadal žalobu v časti o náhradu mzdy zamietnuť. Bol toho názoru, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil uplynutím výpovednej doby (t. j. dňa 31.03.2009) z dôvodu, že žalobca neuplatnil neplatnosť skončenia pracovného pomeru na súde v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť, a preto nie je možné žalobcovi priznať ani nárok na náhradu mzdy. Aj keď prvoinštančný a ani odvolací súd v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (v medzitimnom rozsudku prvoinštančného súdu zo dňa 04.05.2011 a v potvrdzujúcom rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 14.11.2013) neprihliadli na preklúziu práva, podľa názoru žalovaného na ňu súd v konaní o náhradu mzdy musí prihliadnuť. Žalovaný bol toho názoru, že aj napriek právoplatnosti medzitimného rozsudku neprišlo ku konzumácii celého konania, ku ktorej príde až nadobudnutím právoplatnosti konečného rozhodnutia aj o náhrade mzdy. Pokiaľ by prvoinštančný súd v tomto konaní neprihliadol na preklúziu práva, priznal by žalobcovi podľa žalovaného neexistujúci nárok. Podľa neho rozhodnutiami súdu nie je možné zhojiť skutočnosť, že pracovný pomer skončil uplynutím výpovednej lehoty, keďže žalobca nepodal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru včas, t. j. pred uplynutím prekluzívnej lehoty, a to bez ohľadu na to, že súdy ex offo na preklúziu neprihliadli. Žalovaný sa domnieval, že medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo určené, že skončenie pracovného pomeru u žalovaného je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, je nulité a nemôže vyvolávať právne účinky, nakoľko rozhodnutie, v ktorom súd neprihliadne na preklúziu práva ex offo, je v rozpore s planým právnym poriadkom. Žalovaný ďalej žiadal, aby súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi náhradu mzdy nielen za obdobie presahujúce obdobie 12 mesiacov, ale aby nepriznal žalobcovi náhradu mzdy vôbec. Domnieval sa, že Zákonník práce (ďalej len „ZP“) platný a účinný v rozhodnom čase pripúšťal, aby súd na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznal. K „zastropovaniu“ minimálneho priznania náhrady mzdy na 12 mesiacov prišlo podľa žalovaného až prijatím zákona č. 361/2012 Z. z. Žalovaný bol toho názoru, že nepriznaním žiadnej náhrady mzdy žalobcovi by mal súd prvej inštancie možnosť ako-tak napraviť predchádzajúce pochybenia súdov, ktoré v rozpore so zákonom priznali žalobcovi neexistujúce právo, neprihliadli na preklúziu ex offo, a teda určili, že pracovný pomer bol skončený neplatne a naďalej trvá. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca bol odo dňa 18.11.2009 zamestnaný v spoločnosti K., pričom od roku 2011 dosahoval vyšší zárobok u nového zamestnávateľa v porovnaní so zárobkom dosiahnutým u žalovaného. Žalobca vykonával u nového zamestnávateľa druh práce, ktorý lepšie vyhovoval jeho zdravotnému stavu, a ktorý bol rovnocenný, ak nie výhodnejší ako u žalovaného. Miesto výkonu práce v novej spoločnosti bolo v mieste žalobcovho trvalého pobytu. Žalobca neprejavil záujem na opätovné nastúpenie do zamestnania na výzvu žalovaného zo dňa 17.05.2016. Žalobcovi bolo zo strany žalovaného vyplatené dvojmesačné odstupné vo výške priemerného zárobku. Toto odstupné nebolo žalovanému vrátené a žalobca sa preto na úkor žalovaného obohatil. Žalovaný takisto vzniesol námietku premlčania, a to v časti rozdielu náhrady mzdy uplatnenej v pôvodnom žalobnom návrhu a v zmenenom žalobnom návrhu za obdobie od 01.04.2009.

5. Pôvodne vo veci náhrady mzdy vydaným rozsudkom zo dňa 29.04.2019 č. k. 18C/118/2009-384 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 26.752,73 eur (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 2.985,38 eur. Za obdobie od 18.11.2009 do 31.03.2010 priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 1.739,63 eur. Za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 651,96 eur. Za obdobie od januára 2011 do 13.01.2014 žalobcovi náhradu mzdy nepriznal, keďže v tomto období žalobca bol zamestnaný a dosahoval podstatne vyšší zárobok ako u žalovaného. Za obdobie od 14.01.2014 do 17.05.2016 priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 21.375,76 eur. Proti vyhovujúcemu výroku I. prvoinštančného rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.04.2021 č. k. 4Co/221/2019-450

tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (a v napadnutej časti o náhrade trov konania) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Proti zamietajúcemu výroku II. prvoinštančného rozsudku nepodala žiadna zo strán sporu odvolanie, v tejto časti tak prvoinštančný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.08.2019.

6. V ďalšom konaní súd prvej inštancie zistil, že dňa 11.10.2004 žalobca uzatvoril so E. E. V. pracovnú zmluvu č. E.: XXXX/XXXX/XXXX, a to na dobu určitú počas zastupovania dlhodobej práceneschopnosti p. Š. Š. na druh práce - vodič špeciálnych mechanizmov. S účinnosťou od 01.12.2004 sa žalobca stal zamestnancom vnútornej organizačnej jednotky Slovenská E. V. - N. a s účinnosťou ku dňu vzniku Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. sa stal zamestnancom Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. (t. j. žalovaného). Z dodatku č. 1 k pracovnej zmluve zo dňa 17.05.2005 súd prvej inštancie zistil, že pracovný pomer sa zmenil na dobu neurčitú. Týmto mal za preukázanú pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v spore.

7. Tiež vychádzal zo zistenia, že dňa 28.01.2009 dal žalovaný žalobcovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. c) ZP z dôvodu, že na základe posudku o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce, ktorý vypracovala spoločnosť U., E.A.O., žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať dovtedajšiu prácu u žalovaného. Žalovaný vo výpovedi ďalej uviedol, že podľa plánu pracovných miest na rok 2009 neevidoval žiadne voľné pracovné miesto, ktoré by žalobcovi mohol vzhľadom na jeho zdravotný stav ponúknuť. Žalobca výpoveď dňa 30.01.2009 odmietol prevziať (čo nebolo sporné), a teda výpoveď bola zamestnancovi v tento deň riadne doručená. Z listu žalobcu žalovanému zo dňa 27.03.2009 súd prvej inštancie zistil, že zamestnanec s výpoveďou nesúhlasil (tento názor prezentoval už aj skôr) a trval na ďalšom zamestnávaní. Zamestnávateľ list prevzal 30.03.2009 (tento dátum má význam z hľadiska výpočtu náhrady mzdy). Z listu odborovej organizácie pri NDS a.s. zo dňa 27.01.2009 mal za preukázané, že odborová organizácia oznámila žalovanému, že výpoveď danú žalobcovi prerokovala dňa 27.01.2009. Medzitymným rozsudkom zo dňa 04.05.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.11.2013, oba právoplatné dňa 14.01.2014, súd prvej inštancie určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá.

8. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný v podaní doručenom na pojednávaní dňa 24.10.2016 uviedol, že priemerný mesačný zárobok žalobcu v rozhodujúcom období (od 01.01.2009 do 30.03.2009) dosahoval sumu 759,24 eur. Žalobca s takto vyčísleným priemerným mesačným zárobkom súhlasil a pri výpočte výšky náhrady mzdy z neho vychádzal.

9. Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol v období od 01.04.2009 do 17.11.2009 evidovaný na úrade práce. Od 18.11.2009 sa žalobca zamestnal v spoločnosti K. R. E.A.O. (jej právnym nástupcom je spoločnosť K. SK O. T. E.A.O.). Podľa potvrdenia spoločnosti K. SK O. T. E.A.O. zo dňa 03.04.2017 mal žalobca primeraný hrubý mesačný príjem v roku 2009 v sume 371,89 eur, v roku 2010 v sume 686,80 eur, v roku 2011 v sume 848,70 eur, v roku 2012 v sume 857,11 eur, v roku 2013 v sume 884,46 eur, v roku 2014 v sume 828,20 eur, v roku 2015 v sume 965,90 eur a v roku 2016 v sume 1.091,46 eur.

10. Tiež mal za preukázané, že listom zo dňa 17.05.2016, doručeným žalobcovi dňa 23.05.2016, žalovaný vyzval žalobcu k bezodkladnému nástupu do práce v najbližší pracovný deň po doručení tejto výzvy. Listom zo dňa 25.05.2016 žalobca oznámil žalovanému, že nemôže z objektívnych dôvodov nastúpiť do pôvodnej práce, pretože má uzatvorenú platnú pracovnú zmluvu s iným zamestnávateľom.

11. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 1 ods. 4 ZP v znení účinnom ku dňu podania výpovede, § 36 ods. 1 ZP, § 77 ZP, § 79 ods. 1, 2 a 3 písm. a) ZP, § 134 ods. 1, 2 a 4 ZP, § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) § 101 OZ a dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu v časti o zaplatenie náhrady mzdy je dôvodná len v časti o zaplatenie náhrady mzdy vo výške 5.376,97 eur.

12. Súd prvej inštancie pripomenul, že po právoplatnosti medzitymného rozsudku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, zostal predmetom konania iba nárok žalobcu na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 a 2 ZP. V tejto súvislosti zdôraznil, že výrok II. rozsudku zo dňa 29.04.2019 č. k. 18C/118/2009-384, ktorým žalobu vo zvyšku nároku na náhradu mzdy zamietol, nadobudol právoplatnosť dňa 23.08.2019. Uznesením Krajského

súdu v Bratislave zo dňa 30.04.2021 č. k. 4Co/221/2019-450 bol zrušený len výrok I. predmetného rozsudku, ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy vo výške 26.752,73 eur, preto rozhodoval týmto rozsudkom o náhrade mzdy len za obdobie a vo výške, v ktorej vec nebola právoplatne skončená, ale bola odvolacím súdom vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. K námietke žalovaného, že nárok žalobcu na určenie neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru (resp. na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru) prekludoval, uviedol, že táto otázka bola medzi sporovými stranami právoplatne vyriešená (rozhodnutá) medzitimným rozsudkom zo dňa 04.05.2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 14.01.2014. Konštatoval, že uvedený medzitimný rozsudok predstavuje vo vzťahu k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a trvaní pracovného pomeru žalobcu u žalovaného prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 230 CSP, pričom výrok tohto medzitimného rozsudku je subjektívne záväzný pre strany sporu a ich právnych nástupcov (§ 228 ods. 1 CSP) Konštatoval, že v zmysle § 226 CSP právoplatnosť rozsudku je jeho vlastnosť, ktorá spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť, keď v prejednávanej veci táto právoplatnosťou daná nezmeniteľnosť medzitimného rozsudku nebola zmenená ani na základe dovolania žalovaného, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté pre jeho procesnú neprípustnosť. Argumentoval, že žalovaný mal možnosť produkovať prostriedky procesnej obrany v tomto smere ešte pred vydaním medzitimného rozsudku (resp. v odvolacom konaní), avšak tak neurobil. Mal za to, že v tejto fáze konania tak už nie je možné túto otázku opätovne posudzovať, pretože už bola medzi stranami sporu právoplatne vyriešená, pričom prekluduje len právo domáhať sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde (§ 77 ZP v spojení s § 36 ods. 1 ZP), nie právo na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 a 2 ZP. Vyslovil, že medzitimný rozsudok je teda pre strany sporu a pre súd záväzný a súd z neho musí vychádzať. Medzi sporovými stranami bolo medzitimným rozsudkom autoritatívne a s konečnou platnosťou rozhodnuté o tom, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá a toto rozhodnutie nebolo zrušené predpísaným spôsobom. Konštantná judikatúra aj právna veda pritom vychádzajú z tzv. prezumpcie správnosti a zákonnosti aktov verejnej moci, podľa ktorej i vadný akt, ktorý nie je nulitný, sa pokladá za bezvadný, pokiaľ nie je úradným postupom zrušený alebo zmenený. To znamená, že aj vadný akt, dokiaľ nebol zrušený, vyvoláva zamýšľané právne účinky (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.03.2008 sp. zn. 2Cdo/68/2007). Táto prezumpcia je vyjadrením jednej zo základných zásad civilného procesu - zásady právnej istoty. Táto zásada má svoje vyjadrenie v § 226 CSP (právoplatnosť rozsudku) a § 228 ods. 1 CSP (subjektívna záväznosť, resp. materiálna stránka právoplatnosti rozsudku). Zdôraznil, že medzitimný rozsudok zo dňa 04.05.2011 a potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 14.01.2014 v žiadnom prípade nie je možné považovať za tzv. ničotné rozhodnutia. K tejto otázke zaujal jednoznačné stanovisko dovolací súd v uznesení zo dňa 13.04.2016 sp. zn. 5Cdo/183/2014, ktorým dovolanie žalovaného odmietol, keď v ňom uviedol, že nezohľadnenie preklúzie žalobou uplatneného práva by mohlo mať za následok nesprávnosť právneho posúdenia veci, t. j. vecnú nesprávnosť medzitimného rozsudku. Nesprávne právne posúdenie veci však v žiadnom prípade nezakladá ničotnosť rozhodnutia.

14. Súd prvej inštancie teda vychádzal z toho, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Vyslovil, že žalobcovi preto patrí náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci (§ 79 ods. 1 ZP). Zistil, že žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní, listom doručeným žalovanému dňa 30.03.2009. Z vykonaného dokazovania vyvodil, že listom zo dňa 17.05.2016, doručeným žalobcovi dňa 23.05.2016, žalovaný vyzval žalobcu k bezodkladnému nástupu do práce v najbližší pracovný deň po doručení tejto výzvy. Žalobca však do práce nenastúpil z dôvodu, že má uzatvorenú platnú pracovnú zmluvu s iným zamestnávateľom. Žalovaný argumentoval, že nenastúpením do práce došlo k zániku pracovného pomeru podľa § 79 ods. 3 písm. a) ZP. Súd prvej inštancie sa s takýmto výkladom príslušných ustanovení zákona nestotožnil. Vychádzal z toho, že žalobca totiž trval na ďalšom zamestnaní (čo je zrejmé z jeho listu zo dňa 27.03.2009), preto zaujal názor, že ust. § 79 ods. 3 písm. a) ZP nie je možné aplikovať. Pokiaľ žalobca odmietol na výzvu žalovaného nastúpiť do práce, mal za to, že sa mohli sporové strany dohodnúť na skončení pracovného pomeru, resp. žalovaný mohol skončiť pracovný pomer okamžite podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) ZP, keďže nenastúpenie do práce je závažným porušením pracovnej disciplíny. Uviedol, že súd je však v zmysle § 216 ods. 1 CSP viazaný žalobným návrhom, preto pri rozhodovaní o náhrade mzdy vychádzal z rozhodného obdobia od 01.04.2009 do 17.05.2016 tak, ako si ho žalobca uplatnil podaním (zmenou žaloby). Keďže

náhrada mzdy žalobcovi sa priznáva za obdobie od 01.04.2009, za rozhodujúce obdobie mal prvý kalendárny štvrtok roka 2009, t. j. obdobie od 01.01.2009 do 31.03.2009. Medzi stranami sporu nemal za sporné, že priemerným (mesačným) zárobkom v rozhodujúcom období bola suma 759,24 eur, preto vychádzal z takto určeného priemerného zárobku ako z nespornej skutočnosti. Pripomenul, že žalobca si uplatnil náhradu mzdy za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016 v celkovej sume 64.951,49 eur, pričom vychádzal z mesačného priemerného zárobku vo výške 759,24 eur (teda vo vyššej výške, ako v predchádzajúcej zmene žaloby). Žalovaný však v konaní vzniesol námietku premlčania. Keďže ZP nemá vlastné ustanovenia o premlčaní, mal za potrebné v súlade s § 1 ods. 4 ZP aplikovať ustanovenia OZ o premlčaní. V zmysle týchto ustanovení je premlčacia doba trojročná. Predmetom konania bola náhrada mzdy za obdobie od 01.04.2009 do 17.05.2016. Pokiaľ si teda žalobca začal uplatňovať vyššiu náhradu mzdy, ako na základe predchádzajúcej zmeny žaloby, prihladol na žalovaným vznesenú námietku premlčania a náhradu mzdy za obdobie pred 08.11.2013 nad pôvodne uplatňovanú sumu pre premlčanie nepriznal. Aj keď by mal teda žalobca za obdobie od 01.04.2009 do 17.11.2009 nárok na náhradu mzdy vo výške 759,24 eur mesačne (čo by spolu predstavovalo sumu 5.748,53 eur), súd prvej inštancie mu priznal iba pôvodne (v rámci druhej zmeny žaloby) uplatňovanú sumu 2.985,38 eur, keďže vyššia náhrada mzdy za toto obdobie bola v čase uplatnenia (dňa 08.11.2016) už premlčaná. Za obdobie od 18.11.2009 do 31.03.2010 patrí žalobcovi náhrada mzdy v sume 1.739,63 eur, z toho za obdobie od decembra 2009 do marca 2010 suma 1.571,28 eur (4 mesiace x 392,82 eur) a za mesiac november 2009 (od 18.11.2009) suma 168,35 eur (392,82 eur: 21 pracovných dní pripadajúcich na november 2009 x 9 pracovných dní /za obdobie od 18.11.2009 do 30.11.2009/). Súd prvej inštancie za toto obdobie opäť vychádzal z mesačnej náhrady mzdy vo výške 392,82 eur tak, ako si to žalobca uplatňoval pôvodne (v rámci druhej zmeny žaloby), keďže vyššia náhrada mzdy za toto obdobie bola v čase uplatnenia (08.11.2016) už premlčaná.

15. Žalovaný v priebehu konania žiadal, aby súd v zmysle § 79 ods. 2 ZP žalobcovi náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov nepriznal, a to s poukazom na to, že žalobca je zamestnaný, pričom od začiatku roku 2011 dosahuje vyšší priemerný zárobok ako dosahoval u žalovaného. Za obdobie prvých 12 mesiacov (od 01.04.2009 do 31.03.2010) teda súd prvej inštancie žalobcovi priznal plnú náhradu mzdy (v pôvodne uplatnenej výške) tak, ako je uvedené v predchádzajúcom odseku. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca sa od 18.11.2009 zamestnal u nového zamestnávateľa (v súčasnosti K. SK O. T. E. A. O.), pričom jeho priemerný hrubý mesačný zárobok bol v roku 2009 v sume 371,89 eur, v roku 2010 v sume 686,80 eur a v roku 2011 v sume 848,70 eur a v ďalších rokoch ešte vyšší. Z uvedeného vyvodil, že žalobca mal u nového zamestnávateľa od roku 2011 podstatne vyšší zárobok, ako mal u žalovaného, preto vzhľadom na námietku žalovaného v súlade s § 79 ods. 2 ZP znížil náhradu mzdy priznanú žalobcovi za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 priznal žalobcovi zníženú náhradu mzdy vo výške rozdielu medzi priemerným mesačným zárobkom dosahovaným u žalovaného (759,24 eur) a priemerným mesačným zárobkom dosahovaným u nového zamestnávateľa (686,80 eur), čo predstavuje 72,44 eur mesačne. Za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 je to potom 651,96 eur (9 mesiacov x 72,44 eur). Za obdobie od januára 2011 súd prvej inštancie žalobcovi náhradu mzdy už vôbec nepriznal, keďže v tomto období bol zamestnaný, pričom dosahoval podstatne vyšší zárobok, ako mal u žalovaného.

16. Celkovo teda súd prvej inštancie žalobcovi priznal z titulu náhrady mzdy sumu 5.376,97 eur (2.985,38 eur + 1.739,63 eur + 651,96 eur). Vo zvyšku žalobu v časti o náhradu mzdy ako nedôvodnú zamietol, pričom uviedol, že za obdobie od 01.04.2009 do 13.01.2014 ani nemohol priznať žalobcovi vyššiu náhradu mzdy, keďže žaloba bola v tejto časti právoplatne zamietnutá rozsudkom zo dňa 29.04.2019 č. k. 18C/118/2009-384.

17. Čo sa týka nároku na náhradu mzdy za obdobie od 14.01.2014 do 17.05.2016, súd prvej inštancie žalobcovi náhradu mzdy za toto obdobie nepriznal. Vychádzal pritom z toho, že žalobca v tom čase (5 až 7 rokov od neplatného skončenia pracovného pomeru) už dávno pracoval u nového zamestnávateľa, u ktorého dosahoval v tom čase už podstatne vyšší príjem (v roku 2014 v sume 828,20 eur, v roku 2015 v sume 965,90 eur a v roku 2016 v sume 1.091,46 eur). Zohľadnil, že žalobca pritom vykonával prácu, ktorá bola rovnocenná práci vykonávanej u žalovaného a ktorá lepšie zodpovedala jeho zdravotnému stavu (ako to vyvodil z porovnania náplne práce v oboch zamestnaniach a z lekárskeho posudku). Mal za to, že o tom svedčí aj skutočnosť, že žalobca neprejavil záujem opätovne nastúpiť do práce u žalovaného, ale zotrval u svojho terajšieho zamestnávateľa. Miesto výkonu práce u nového zamestnávateľa bolo takisto v mieste bydliska žalobcu. Konštatoval, že základným hľadiskom, na ktoré súd musí pri znižovaní,

prípadne nepriznaní náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 ZP brať zreteľ, je skutočnosť, či sa zamestnanec po neplatnom skončení pracovného pomeru zapojil do práce, prípadne z akých dôvodov tak neurobil. Pri rozhodovaní o znížení alebo nepriznaní náhrady mzdy musí súd totiž uvážiť, či zamestnanec mal možnosť obstarat' si vhodnú prácu a za akých podmienok, či a aké zárobky dosahoval, či to nebolo za nepriaznivých okolností (dochádzanie do inej obce, práca nadčas, nočná práca) a pod. (porovnaj stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR zo dňa 24.03.1978 sp. zn. Cpjf 44/77, zverejnené v zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 15/1978). K zníženiu, prípadne nepriznaniu náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 ZP môže súd pristúpiť len vtedy, ak po zhodnotení všetkých okolností prípadu možno vyvodíť, že zamestnanec sa zapojil (mohol zapojiť) do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, ak by zamestnávateľ plnil svoju povinnosť pridelovať mu túto prácu (porovnaj stanovisko Najvyššieho súdu ČR zo dňa 09.06.2004 sp. zn. Cpjn 4/2004, zverejnené v zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 85/2004). Po zhodnotení všetkých okolností prípadu potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v období od 14.01.2014 do 17.05.2016 vykonával prácu u nového zamestnávateľa za výhodnejších podmienok, ako tomu bolo u pôvodného zamestnávateľa (žalovaného). Takisto sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že inštitút náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 a 2 ZP má zároveň aj sankčný charakter pre zamestnávateľa. Podľa jeho názoru nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 a 2 ZP nemá sankčný charakter, ale má charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ v rozpore s § 47 ods. 1 písm. a) ZP neumožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol pripravený, schopný a ochotný pre zamestnávateľa vykonávať (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.05.2012 sp. zn. 21Cdo/1511/2011). Záverom uviedol, že účelom právnej úpravy náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP určite nie je priznávať zamestnancovi nárok na náhradu mzdy za obdobie (v prejednávanom prípade obdobie 5 až 7 rokov od neplatného skončenia pracovného pomeru), v ktorom si už v drivej väčšine prípadov dávno mohol nájsť inú prácu za rovnocenných, príp. za výhodnejších podmienok (vrátane absolvovania prípadnej rekvalifikácie). O tom svedčí aj právna úprava účinná od 01.01.2013, podľa ktorej má zamestnanec nárok na náhradu mzdy najviac za čas 36 mesiacov.

18. K argumentácii žalobcu, že neplatné skončenie pracovného pomeru mu spôsobilo (resp. jeho rodine) psychickú ujmu a prispelo k zhoršeniu zdravotného stavu jeho manželky, súd prvej inštancie uviedol, že tieto tvrdenia žalobcu zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení, ktoré žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Čo sa týka zdravotného stavu jeho manželky, žalobca takisto nepreukázal príčinnú súvislosť medzi neplatným skončením pracovného pomeru a zhoršením zdravotného stavu jeho manželky. Rovnako tvrdenie žalobcu o „nepochybnom“ vplyve na výšku jeho budúceho starobného dôchodku nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Ak by však aj boli tvrdenia žalobcu pravdivé, mal za to, že tieto skutočnosti by mu zakladali zodpovednostné nároky, či už nárok na náhradu škody alebo nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré si žalobca mohol voči žalovanému uplatniť samostatnou žalobou alebo v rámci preskúmaného konania, keď však tieto skutočnosti nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu o priznaní náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 a 2 ZP.

19. Čo sa týka argumentácie žalovaného, že ustanovenie § 79 ods. 2 ZP v znení účinnom do 31.08.2011 umožňuje súdu náhradu mzdy vôbec nepriznať, zaujal názor, že ide zo strany žalovaného o tendenčný výklad, ktorý je v rozpore nielen s jazykovým znením tohto ustanovenia, ale najmä s jeho zmyslom a účelom. Mal za nepochybné, že predmetné ustanovenie umožňuje súdu - na návrh zamestnávateľa - náhradu mzdy primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy vôbec nepriznať výlučne za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že s účinnosťou od 01.01.2013 bolo prijaté nové, „precíznejšie“ znenie tohto ustanovenia (zákonom č. 361/2012 Z. z.). Uviedol, že takisto nemohol zohľadniť skutočnosť, že došlo k preklúzii práva žalobcu domáhať sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde, keďže táto otázka bola medzi stranami sporu už právoplatne rozhodnutá medzitýmym rozsudkom, a to tak, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou bolo určené za neplatné. Samotné právo na náhradu mzdy pritom preklúzii nepodlieha, keď však ani žalovaným tvrdená preklúzia práva nič nemení na tom, že to bolo práve žalovaný, kto so žalobcom neplatne - teda v rozpore so zákonom - skončil pracovný pomer.

20. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1 CSP, s tým, že predmetom sporu boli dva samostatné nároky: určovací nárok a nárok na plnenie. Vyhodnotil, že žalobca mal v konaní plný úspech v časti o určenie, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného je

neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného aj naďalej trvá. Žalobca teda mal plný úspech v jednej polovici žalobou uplatnených nárokov, t. j. v rozsahu 50% z celku. V časti o zaplatenie náhrady mzdy (v druhej polovici žalobou uplatnených nárokov) bol žalobca úspešný v časti o zaplatenie sumy 5.376,97 eur z celkovej sumy 9.762,84 eur, t. j. v rozsahu 55,08% (podiel sumy 5.376,97 eur a sumy 9.762,84 eur). Naopak žalovaný bol úspešný v zamietnutej (premlčanej) časti o zaplatenie sumy 4.385,87 eur, t. j. v rozsahu 44,92% (podiel sumy 4.385,87 eur a sumy 9.762,84 eur). Rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovaného tak predstavuje čistý úspech žalobcu (v časti o zaplatenie) v rozsahu 10,16% (55,08% - 44,92% = 10,16%). Pri posudzovaní úspechu v časti konania o náhradu mzdy vychádzal z toho, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. Nová právna úprava CSP sice neobsahuje ustanovenie, ktoré by zodpovedalo ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, to však podľa súdu prvej inštancie nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy (porovnaj nález Ústavného súdu SR zo dňa 15.04.2020 sp. zn. II. ÚS 399/2019 a nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.02.2021 sp. zn. III. ÚS 475/2018). Vychádzal z toho, že nebyť námietky premlčania vznesenej žalovaným, priznal by žalobcovi nárok na náhradu mzdy vo výške 9.762,84 eur, čo by zodpovedalo plnému úspechu v spore. Táto suma pozostáva z 12 priemerných mesačných zárobkov žalobcu u žalovaného za obdobie od 01.04.2009 do 31.03.2010 spolu vo výške 9.110,88 eur (12 mesiacov x 759,24 eur = 9.110,88 eur) a z priznaného rozdielu medzi priemerným mesačným zárobkom žalobcu u žalovaného a u nového zamestnávateľa v období od 01.04.2010 do 31.12.2010 vo výške 651,96 eur (9 mesiacov x 72,44 eur). Súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o zaplatenie sumy 5.376,97 eur a vo zvyšku, t. j. v časti o zaplatenie sumy 4.385,87 eur (9.762,84 eur - 5.376,97 eur = 4.385,87 eur) žalobu zamietol pre žalovaným vznesenú námietku premlčania. Vyhodnotil, že žalobca teda mal v konaní plný úspech v časti o určenie a úspech v rozsahu 10,16% v časti o zaplatenie. Celkový čistý úspech žalobcu v konaní preto činí 55,08% (100% z 50% + 10,16% z 50% = 55,08%), preto rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 55,08%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Proti tomuto rozsudku výslovne proti všetkým jeho výrokom podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal ho zmeniť, priznať mu náhradu trov konanie v celom rozsahu, prípadne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podal žalobca majúci za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nad rámec všetkých svojich predchádzajúcich písomných vyjadrení a ústnych prednesov uviedol nasledovné: Okresný súd Bratislava II. vydal dňa 4.5.2011 medzitýmný rozsudok, sp. zn. 18C 118/2009-193, v ktorom určil neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a určil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. Na základe odvolania žalovaného rozhodoval ďalej vo veci Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 14.11.2013 v spojení s opravným uznesením zo dňa 31.01.2014, sp. zn. 9Co 36/2012, ktorý rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu. Na základe podania dovolania žalovaného vec posudzoval aj Najvyšší súd SR, ktorý uznesením, sp. zn. 5Cdo 183/2014 zo dňa 13.4.2016 dovolanie odmietol. Súdy tak odstránili medzi účastníkmi stav neistoty ohľadne trvania pracovného pomeru a rozhodli, že účastníci sa majú riadiť platnou pracovnou zmluvou ako aj príslušnými pracovno-právnymi predpismi. V aktuálnom rozsudku, sp. zn. 18C 118/2009-493 zo dňa 01.03.2022 súd prvej inštancie priznal žalobcovi zníženú náhradu mzdy vo výške rozdielu medzi priemerným mesačným zárobkom dosahovaným u nového zamestnávateľa: 759,24 eur - 686,80 eur: 72,44 eur mesačne. Za neskoršie obdobie už náhradu mzdy vôbec nepriznal, pretože žalobca bol zamestnaný a podľa súdu prvej inštancie dosahoval podstatne vyšší zárobok, ako mal u žalovaného. S týmto názorom žalobca nesúhlasil a mal za to, že náhrada mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 ZP je svojou povahou sankciou voči žalovanému ako zamestnávateľovi za to, že neplní svoju zákonnú povinnosť prideľovať žalobcovi ako zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy a zároveň má toto ustanovenie vo vzťahu k žalobcovi ako zamestnancovi žalovaného satisfakčnú povahu za neplatne skončený pracovný pomer. Táto náhrada mzdy teda nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ

neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. Zamestnancovi po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku. Prvoinštančný súd podľa neho nesprávne právne aplikoval ust. § 79 ods. 2 ZP, keď porovnával mzdu, ktorú dosahoval žalobca u žalovaného so mzdou, ktorú dosahoval neskôr u nového zamestnávateľa. Žalobca uviedol, čo všetko musel splniť, aby mohol do práce nastúpiť a tiež poukázal na infláciu a zhodnotenie zárobku. Pokiaľ súd prvej inštancie pristúpil k porovnávaniu mzdy z roku 2009 so mzdou, ktoré žalobca dosahoval v neskoršom období, tak je to podľa žalobcu celkom určite nesprávne, pretože za rovnakú mzdu napríklad vo výške 759,24 eur v roku 2009 si žalobca v roku 2012, resp. neskôr mohol kúpiť podstatne menej tovarov. Keďže toto je prirodzený jav v ekonomike, tak mal za potrebné, aby dochádzalo ku každoročnej valorizácii príjmov. Neplatné skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa označil za vážne porušenie ZP, keď legislatíva v rozhodnom čase určovala, že takýmto postupom poškodený zamestnanec mal právo žiadať náhradu mzdy až do času, kedy mu zamestnávateľ umožnil nástup do práce, resp. dokedy ho vyzval na nástup do práce. Nepriznanie náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 ZP len preto, že súd porovnal dosahovaný zárobok v roku 2009 so zárobkom v neskoršom období mal za nesprávne a nespravodlivé. Pokiaľ súd prvej inštancie správne rozhodol, že priznáva žalobcovi právo na náhradu mzdy aj za neskoršie obdobie ako obdobie 12 mesiacov, tak podľa neho nemal právo porovnávať zárobok žalobcu, ale mal priznať náhradu mzdy vychádzajúc zo sumy 759,24 eur. V tomto bode sa súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu pomýlil a ust. § 79 ods. 2 ZP nesprávne aplikoval. Z úvah súdu prvej inštancie mal pritom za zrejmé, že ak by nesprávne neaplikoval ust. § 79 ods. 2 ZP, tak by aj po období 1/2011 správne priznal žalobcovi právo na náhradu mzdy. Keďže súd prvej inštancie nesprávne určoval výšku náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 ZP, tak podľa neho vychádzajúc z nesprávnej aplikácie ust. § 79 ods. 2 ZP nesprávne rozhodol aj o výške náhrady trov konania. Vyjadril presvedčenie o tom, že mal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Pokiaľ bol totiž plne procesne úspešný čo do základu a výška plnenia vyplývajúce z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu, žalobca má právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. Pripomenul, že v konaní o určenie, že pracovný pomer bol so žalobcom skončený neplatne, a že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, bol žalobca v tejto časti konania plne úspešný. Žalobca bol plne úspešný i vo vzťahu k priznaniu konkrétnej výšky mzdového nároku, pretože táto záviselo od úvahy súdu. Žalovaný tak mal byť zaviazaný na náhradu trov konania voči nemu v časti o neplatnosť skončenia pracovného pomeru v plnom rozsahu a v časti konania o náhradu mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru a prekážky v práci na strane zamestnávateľa mu mal súd prvej inštancie priznať trovy z prisúdenej sumy.

22. V odvolacej replike sa žalovaný nestotožnil s odvolaním žalobcu a ani s odvolacími dôvodmi, ktoré žalobca v odvolaní uviedol a žiadal rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Pripomenul, že nepodal voči napádanému rozsudku žalobcom odvolanie, a tým s napádaným rozsudkom vyjadril svoj súhlas a stotožnil sa s ním, s tým, že poukazuje na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia a ústne prednesy a pridrieva sa ich. Poukázal na to, že prvoinštančný súd priznal napádaným rozsudkom žalobcovi v súlade so znením ustanovenia § 79 ods. 2 ZP plnú náhradu mzdy (v pôvodne uplatňovanej výške zo strany žalobcu) za obdobie 12 mesiacov. Podľa predmetného ustanovenia ZP platného v rozhodnom období „Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.“ Súd prvej inštancie napádaným rozsudkom rozhodol podľa neho v súlade s rozhodovacou praxou súdov a judikatúrou súdov, keď na žiadosť žalovaného nepriznal žalobcovi za obdobie presahujúce 12 mesiacov plnú náhradu mzdy z dôvodov uvádzaných v napádanom rozsudku. Pripomenul, že v priebehu konania opätovne poukazoval na preklúziu práva podľa ustanovenia § 77 ZP v spojení s ustanovením § 36 ZP. Tvrdil, že žalobca nepodal žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v lehote dvoch mesiacov, preto sa nemali súdy neplatnosťou skončenia pracovného pomeru vôbec zaoberať. Žalovaný považuje skutočnosť, že žalobca podal žalobu o náhradu mzdy po uplynutí preklúzivnej dvojmesačnej lehoty, za jeden z dôvodov nepriznania, resp. zníženia náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Žalovaný v priebehu konania poukazoval aj na ďalšie dôvody nepriznania náhrady mzdy po období 12 mesiacov a to najmä na to, že:

· Ako vyplynulo v priebehu konania, žalobca bol odo dňa 18.11.2009 zamestnaný v spoločnosti K., pričom od roku 2011 žalobca dosahoval vyšší zárobok u nového zamestnávateľa v porovnaní so zárobkom dosiahnutým u žalovaného.

- Žalobca vykonával u nového zamestnávateľa druh práce, ktorý lepšie vyhovoval jeho zdravotnému stavu, a ktorý bol rovnocenný, ak nie výhodnejší ako u žalovaného.
- Miesto výkonu práce v novej spoločnosti bolo v mieste žalobcovho trvalého pobytu.
- Žalobca neprejavil záujem na opätovné nastúpenie do zamestnania na výzvu žalovaného.
- Žalobcovi bolo zo strany žalovaného vyplatené dvojmesačné odstupné vo výške priemerného zárobku. Toto odstupné nebolo žalovanému vrátené.

Zdôraznil, že rozsudkom č. k. 18C/118/2009 zo dňa 29.04.2019 prvoinštančný súd priznal žalobcovi za obdobie 12 mesiacov (od 01.04.2009 do 30.03.2010) plnú náhradu mzdy z pôvodne uplatňovanej sumy a na námietku žalovaného v súlade s § 79 ods. 2 ZP znížil náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov vo výške rozdielu medzi zárobkom dosahovaným u nového zamestnávateľa a zárobkom dosahovaným u žalovaného. Za obdobie od januára 2011 náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ZP žalobcovi už nepriznal vôbec. Žalobca sa proti II. výroku rozhodnutia č. 18C/118/2009 zo dňa 29.04.2019, ktorým vo zvyšku zamietol neodvolal, a tým podľa žalovaného vyjadril súhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Žalovaný mal za to, že žalobca nemal plný úspech v spore. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, t. j., ak sa jeho žalobe vyhovelo v plnom rozsahu. Poukázal na to, že úspešne vzniesol námietku premlčania, ako aj na to, že z pôvodne uplatňovanej sumy vo výške 64 951,75 eur bola žalobcovi priznaná náhrada mzdy len vo výške 5.376,97 eur. Žalovaný žiadal odvolací súd, aby potvrdil aj tretí výrok napádaného rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

23. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

24. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo vzťahu k zamietajúcej časti napadnutého rozsudku nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby v jej časti o náhradu mzdy po neplatnom skončení pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o čiastočnej dôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobcu proti žalovanému na náhradu mzdy stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého ....“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobcu a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda vyjadrí stručne k odvolacím námietkam žalobcu.

25. Vzhľadom na rozsah, v ktorom žalobca rozsudok súdu prvej inštancie *expresis verbis* napadol, sa odvolací súd vo vzťahu k vyhovujúcej časti napadnutého rozsudku zaoberal prioritne prípustnosťou odvolania žalobcu proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.376,97 eur do troch dní od právoplatnosti preskúmaného rozsudku.

26. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

27. Citované ustanovenie rieši problematiku aktívnej procesnej legitímácie ako subjektívnej podmienky predpísanej CSP na podanie odvolania, ktorá musí byť splnená na to, aby mohlo byť odvolanie vecne prejednané odvolacím súdom.

28. V prvom výroku napadnutého rozsudku súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť na plnenie náhrady mzdy vo vzťahu k žalobcovi, ktorý výrok žalobca vo svojom odvolaní výslovne napadol. Prvým výrokom však súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť v prospech žalobcu plniť, preto nemožno dospieť k záveru o tom, že ide o rozhodnutie v neprospech žalobcu a k záveru o naplnení subjektívnej procesnej podmienky aktívnej legitímácie žalobcu na podanie odvolania proti tejto časti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, keď nespokojnosť s výškou priznaného plnenia možno korigovať a napraviť napadnutím len zamietajúcej časti preskúmaného rozsudku a jeho prípadnou zmenou odvolacím súdom.

29. Pred vecným prejednaním odvolania žalobcu sa odvolací súd teda zaoberal jeho prípustnosťou voči všetkým žalobcom napadnutým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie.

30. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

31. Vzhľadom na to, že žalobca napadol odvolaním výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nebolo rozhodnuté v jeho neprospech, odvolací súd jeho odvolanie voči tejto vyhovujúcej časti rozsudku bez jeho vecného prejednania podľa citovaného ust. § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou odmietol, majúc za to, že pre účely poskytnutia náležitej súdnej ochrany žalobcovi v rámci odvolacieho konania je postačujúce vecné (obsahové) prejednanie jeho odvolania proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd tiež uvádza, že vzhľadom na výslovný rozsah odvolania žalobcu, ktorý *expresis verbis* napadol všetky výroky predloženého rozsudku súdu prvej inštancie, rovnako vzhľadom na zásadnú viazanosť odvolacieho súdu rozsahom podaného odvolania podľa § 379 CSP, nebolo možné prejednanie jeho odvolania proti vyhovujúcej časti napadnutého rozsudku ani ako od zamietajúcej časti závislého výroku podľa § 379 písm. a) CSP, keďže nebola naplnená zákonná podmienka pre jeho prejednanie ako závislého výroku, a to jeho nedotknutie odvolaním.

32. Pokiaľ ide o zamietajúcu časť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie svojho skôr vydaného zrušujúceho uznesenia zo dňa 30.04.2021 č. k. 4Co 221/2019-450 vydaného vo veci, ktorého intenciami bol súd prvej inštancie následne podľa ust. § 391 ods. 3 CSP viazaný. V odôvodnení tohto uznesenia odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadom nároku žalobcu na náhradu mzdy okrem obdobia od právoplatnosti medzitymneho (čiastočného) rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu do listu žalovaného zo dňa 17.05.2016, keď označil za úlohu súdu prvej inštancie právne posúdiť, či aj za toto obdobie má žalobca nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru a ak áno, či žiadosť žalovaného ako zamestnávateľa podľa § 79 ods. 2 ZP o zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy za toto obdobie je alebo nie je opodstatnená a v akej miere. V ostatnom sa odvolací súd výslovne stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie a s odôvodnením jeho skôr vo veci vydaného rozsudku pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 387 ods. 2 CSP a odkázal naň.

33. Po opätovnom predložení veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa v novom konaní riadil jeho pokynmi dôsledne. Odvolacie námietky žalobcu sú preto nedôvodné, nakoľko aj podľa odvolacieho súdu medzitymny rozsudok o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu žalovaným je pre strany sporu a aj pre konajúce súdy záväzný a konajúce súdy musia z neho vychádzať. O neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného bolo právoplatne autoritatívne rozhodnuté, bez jeho zrušenia zákonným spôsobom, prezumuje sa jeho správnosť, pokladá sa za bezvadné a založilo stav právnej istoty medzi stranami sporu s prekážkou *res iudicata*. Neplatné skončenie pracovného

pomeru žalovaným založilo potom nároky žalobcu podľa ust. § 79 ods. 1 ZP, t. j. nárok na náhradu mzdy za obdobie od dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, s tým, že v prípade, ak celkový čas takéhoto nároku zamestnanca na náhradu mzdy presahuje 12 mesiacov, môže na žiadosť zamestnávateľa súd túto náhradu presahujúcu 12 mesiacov primerane znížiť alebo aj vôbec nepriznať. Súd prvej inštancie správne za rozhodné obdobie na náhradu mzdy žalobcu ustálil obdobie od 01.04.2009 (oznámenie žalovanému žalobcom, že trvá na ďalšom zamestnaní) do 17.05.2016 (výzva žalovaného žalobcovi na jeho nástup do práce, resp. umožnenie mu pracovať). V preskúmvanej veci nebolo sporné, že žalovaný zamestnávateľ využil ust. § 79 ods. 2 ZP a za obdobie presahujúce 12 mesiacov požiadal o moderovanie výšky náhrady mzdy konajúcim súdom. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, ak žalobcovi priznal za obdobie 12 mesiacov rozhodného obdobia (01.04.2009 do 31.03.2010) plnú náhradu mzdy v pôvodne uplatnenej výške vzhľadom na právoplatnosť zamietajúcej časti pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 29.04.2019 č. k. 18C 118/2009-384. Tiež logickým vyhodnotením vykonaného dokazovania zistil medzi stranami sporu aj nespornú skutočnosť, že žalobca sa počnúc dňom 18.11.2009 zamestnal u nového zamestnávateľa, u ktorého mal pracovnú pozíciu v súlade s jeho zdravotným stavom a od roku 2011 s vyšším zárobkom ako u žalovaného. Vzhľadom na dĺžku relevantného obdobia na náhradu mzdy žalobcovi súd prvej inštancie mal povinnosť posudzovať žiadosť žalovaného podľa ust. § 79 ods. 2 ZP. Správne a logicky aj jej opodstatnenosť za jednotlivé časové obdobia na základe výsledkov vykonaného dokazovania aj vyhodnotil. Odvolací súd sa stotožnil s posúdením opodstatnenosti žiadosti žalovaného podľa ust. § 79 ods. 2 ZP realizovaným súdom prvej inštancie, ktorý za obdobie od 01.04.2010 (od uplynutia doby 12 mesiacov od vzniku nároku žalobcu na náhradu mzdy) do 31.12.2010 priznal žalobcovi zníženú náhradu mzdy vo výške rozdielu medzi zárobkom dosahovaným u žalovaného a u nového zamestnávateľa a za obdobie od mesiaca január 2011 mu už náhradu mzdy v zmysle jeho oprávnenia vyplývajúceho mu z ust. § 79 ods. 2 ZP vôbec nepriznal, keďže podľa výsledkov vykonaného dokazovania za toto obdobie bol žalobca zamestnaný s podstatne vyšším zárobkom oproti zárobku u žalovaného. Pokiaľ žalobca v odvolaní polemizoval s právnymi úvahami súdu prvej inštancie o tom, či náhrada mzdy po neplatnom skončení pracovného pomeru má byť pre zamestnávateľa sankciou alebo má byť pre zamestnanca ekvivalentom mzdy, odvolací súd uvádza, že i v danom prípade je sankciou pre žalovaného tá skutočnosť, že je povinný zaplatiť žalobcovi plnú náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov od 01.04.2009 do 31.03.2010, hoci bol žalobca už od 18.11.2009 dobrovoľne zamestnaný u nového zamestnávateľa, čím vyjadril určite svoju vôľu nezotrvať v pracovnom pomere u žalovaného. Po uplynutí 12 mesiacov od neplatného skončenia pracovného pomeru má náhrada mzdy zamestnancovi plniť najmä úlohu sociálnu a v danom prípade súd prvej inštancie správne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania v tom smere, že za obdobie po ich uplynutí už žalobca túto sociálnu funkciu náhrady mzdy vzhľadom na jeho príjem z nového pracovného pomeru nepotreboval, resp. za obdobie od 01.04.2010 do 31.12.2010 len čiastočne vo výške rozdielu príjmov u žalovaného a u nového zamestnávateľa. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o rozsahu opodstatnenosti žiadosti žalovaného podľa ust. § 79 ods. 2 ZP je podľa odvolacieho súdu pre obe strany sporu spravodlivé, pre žalobcu satisfakčné a pre žalovaného nelikvidačné.

34. Odvolacia argumentácia žalobu o tom, že v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru popri nároku na náhradu mzdy neobstojí nárok na príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania, je neopodstatnená vzhľadom na súdnu judikatúru a súdnu prax, podľa ktorej náhrada mzdy je peňažným plnením s možnosťou takejto sankcie za omeškanie s plnením peňažného dlhu v zmysle OZ ako lex generalis k ZP, keď navyše i prípadná absencia takejto zákonnej možnosti žalobcu by nemohla byť na ťarchu žalovaného.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k zamietajúcej časti preskúmvaného rozsudku súdu prvej inštancie za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Ako bolo uvedené už vyššie, odvolanie žalobcu proti ním výslovne napadnutej vyhovujúcej časti, ktorou súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 5.376,97 eur ako odvolanie podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

36. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 55,08% vychádzajúc zo zásady pomeru úspechu a neúspechu v konaní, toto vyhodnotil odvolací súd ako

dôvodné a napadnutý rozsudok v tomto rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie rozhodnutie o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nesprávne právne posúdil, nakoľko nezohľadnil pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania celý predmet konania, ktorým bolo okrem náhrady mzdy aj určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keď určenie tejto neplatnosti netvorilo len základ nároku žalobcu na náhradu mzdy, ale časť predmetu konania, a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania preto následne aj nedostatočne odôvodnil, čím porušil právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na nemožnosť strany sporu v rámci odvolacieho konania brániť sa proti absentujúcim právnym úvahám súdu prvej inštancie. Odvolací súd tiež dopĺňa, že rozhodnutie o výške náhrady mzdy nie je celkovo rozhodnutím na základe voľnej úvahy konajúceho súdu, ale rozhodnutím vydaným na základe vykonaného dokazovania podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení ZP (§ 79 ods. 1, § 134 ods. 1, 2, 4 ZP), keď i vo vzťahu k ust. § 79 ods. 2 ZP musí dôjsť k naplneniu zákonných podmienok pre jeho aplikáciu a až následne konajúci súd na základe svojej úvahy realizovanej po vykonanom dokazovaní výšku náhrady moderuje, preto voľná úvaha konajúceho súdu je možná pri rozhodovaní o výške náhrady mzdy len obmedzene a čiastočne. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania.

37. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie aj bez návrhu v konečnom rozhodnutí o veci (§ 262 ods. 1 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).